

ordfører mener, at de bedrifter, jeg taler om, under alle omstændigheder vil komme ind under miljøgodkendelser, hvorfor stiller vi det så ikke bare som et krav? Hvorfor har man så så travlt med, at det ikke må være et krav, at de absolut skal med ind?

Kl. 15.40

Jeg mener jo naturligvis, at det er, fordi man så freder en stor del af bedrifterne. Men hvis man alligevel mener, at de under alle omstændigheder skal miljøgodkendes, vil jeg sige: Så skriv det da ind i loven, så er vi jo alle sammen glade.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jamen der er uden tvivl et forståelsesproblem, kan jeg høre. Når man griber det an, som vi har gjort, er det jo netop for at prioritere indsatsen de steder, hvor der er baggrund for, at man også kan få vedkommende til at investere i den nye teknologi, så man netop ikke starter med de brug, som måske i løbet af 3, 4 eller 5 år alligevel falder bort. Det ville jo være en fuldstændig tabelig ressourceindsats, hvis det var der, man startede med sine miljøgodkendelser, og så først kom til dem, der virkelig forandrede og ændrede osv., i en senere fase. Så derfor handler det jo i virkeligheden om, at man prioriterer de steder, hvor der er den største gevinst at hente miljømæssigt, fra starten.

Det, jeg prøver at forklare, er, at de nugældende regler rent faktisk er sådan, at hvis et brug er af en vis størrelse, vil det under alle omstændigheder komme ind under en miljøgodkendelse, eller også har det fået en miljøgodkendelse i det gamle system, og den løber så ud, og de skal have en ny. Eller også er situationen den, at man er så lille, at man i løbet af en årrække ikke længere vil eksistere, altså være en af dem, der falder væk som følge af strukturudviklingen, og så er det vel ikke det mest interessante sted at starte. Og det synes jeg vi skal forsøge at få en fælles forståelse for, så jeg har ikke brug for at forklare noget, jeg har brug for, at man får, kan man sige, en fælles referenceramme for det, man diskuterer. Så tror jeg, rigtig mange ting vil blive opklaret, og det synes jeg i øvrigt også vi skal bruge udvalgsarbejdet til.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Det er jeg fuldstændig enig med ordføreren i. Det, der er det vigtigste i første omgang, er, at vi

alle sammen er enige om, hvad det egentlig er, der står i loven, og så kan vi diskutere det politiske.

Men den optimistiske udlægning, der er fra Det Radikale Venstres side, at alle bedrifter bliver omfattet af miljøgodkendelser, kan jeg stadig ikke helt forstå. Hvis ordføreren under alle omstændigheder mener, at de bliver omfattet, hvorfor kan vi så ikke skrive det ind i lovforslaget? Altså, det, at vi skriver det ind i lovforslaget, forhindrer os jo ikke i at prioritere. Vi kan jo sagtens prioritere inden for en årrække.

Vores forslag har jo været, at man inden for en 5-årig periode går alle bedrifterne igennem, og der vil det eneste naturlige da selvfølgelig være at tage udvidelserne og de største brug først og så tage de mindre hen af vejen. Det synes jeg er meget naturligt, men det forhindrer da ikke, at vi skriver i loven, at efter så og så mange år skal alle have været igennem den her procedure, så vi også kan lægge os i sengen om natten og være trygge ved, at vi ikke har lavet et kæmpe hul i denne lov og har fredet en masse bedrifter; det er jo min bekymring.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Fru Mette Gjerskov kan være helt tryk på det felt. Nu ligger der jo ikke en prioritering i blot at sige, at alle skal igennem, for så er det jo overladt til de lokale myndigheder at prioritere, og så ved man rent faktisk ikke, hvordan prioriteringen ville se ud. Hvis vi nu forestillede os, at man gennemgik alle inden for 5 år, ville man jo, selv hvis vi lagde sådan en prioritering ind som den, der lå i beslutningsforslag B 105, på tredje og fjerde og femte år komme til at miljøgodkende en række brug, som alligevel måske året efter eller året efter igen ville falde ud som følge af strukturudviklingen i landbruget. Det synes jeg helt personligt vil være en forkert ressourceindsats.

Det er meget mere interessant at lave sparring og udvikling og best available technology osv. med de landbrug, der er i udvikling, og som har incitament til at investere i det, og som dermed også sikrer, at man får et ordentligt miljømæssigt resultat ud af investeringerne. Det er så at sige at prioritere ressourcerne der, hvor man får den størst mulige miljøeffekt af dem. Det synes jeg er en klog strategi. Og selv om det lyder vældig godt at sige, at alle skal med, bliver det i virkelighedens verden sådan, at ved at anvende den her fremgangsmåde får man en stærkere